Zonder handen

Ianthe Sahadat

Zonder handen

2019 Prometheus Amsterdam

Voor Kaya en Tobias

© 2019 Ianthe Sahadat
Omslagontwerp CMRB
Foto omslag Stephen Carroll/Trevillion Images
Foto auteur Marlena Waldthausen
Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best
www.uitgeverijprometheus.nl
ISBN 978 90 446 3461 7

'Call me friend, but keep me closer'
– Billie Eilish ('When the party's over')

'Funny you're the broken one
but I'm the only one who needed saving'
– Cat Power ('Stay')

1

De eerste keer dat ze hem ziet, denkt Kat aan haar geheime doos. Als meisje van een jaar of dertien knipte Kat plaatjes van knappe jongens uit tijdschriften. Andere meisjes stonden voor het eerst te tongen achter het buurthuis, zij had een doos vol jongens verzameld.

De kartonnen doos staat bij haar vader op zolder. Ze heeft er destijds zonder ironie in kapitalen 'verboden voor onbevoegden' opgeschreven.

Nu ze bijna twintig is, spaart ze geen jongens meer. Niet in dozen en niet in het echt. Maar één blik op de rafelige jongen op het huisfeest deze avond haalt de herinnering van het knippen terug. Waarschijnlijk omdat de jongen nogal lijkt op een acteur of muzikant – zo eentje in de romantisch-gekwelde categorie die te vroeg sterft aan een overdosis zelfmedelijden. Hij zou er meteen in zijn gegaan, in de doos.

Zijn kleren zijn donker en gehavend: een logge jas met stroken leer en een wolachtige stof die elkaar afwisselen en grote schoudervullingen – zo lelijk dat het vast modieus is, vermoedt ze – en een broek zonder knieën. Kat hoort haar vaders stem in haar hoofd: je gaat je goeie geld toch niet aan een kapotte broek uitgeven? Zelfs zijn pose komt van een blauwdruk voor rebels hangen: met een opgetrokken been leunt hij tegen een muur. De jongens in haar doos hadden die pose ook in hun repertoire.

Hij heeft veel en golvend zwartbruin haar dat een beetje voor zijn ogen hangt. Het ziet er stug uit. Eigengereid. Haar dat niet naar een borstel luistert. Ze doopt de jongen Edward. Naar de sexy vampier uit *Twilight*. Moet ze zich hiervoor schamen? Nikolaj is eveneens een optie, omdat hij ook wel iets Russisch heeft. Ze vraagt zich af wat hij doet.

De rafeljongen heeft een sigaret opgestoken. Hij beschikt over een indrukwekkende rooktechniek. Zonder handen. De sigaret hangt in zijn mondhoek, die zelfstandig als een schoorsteen het rookwerk doet. Hij houdt zijn ogen een beetje samengeknepen alsof hij in de felle zon kijkt, die er niet is, want het is avond en binnen. Het suggereert een complex gevoelsleven, *belachelijk sexy* kortom.

Kats staren wordt bruusk onderbroken door een beuk in haar linkerzij. Plotseling is ze omcirkeld door schelle meisjesstemmen. 'Ja maar écht…' zegt de stem die permanent verontwaardigd is. *I'm in love with your body. Last night you were in my room*, doet de muziek hard. 'Hij kent haar van Tinder. OMG,' hoort Kat bij haar oor. De stem spreekt het uit als Oo Em Djie. 'Die tieten, *what the fuck*, vet nep,' gaat het aan haar linkerkant. 'Wat ik niet begrijp…' Een wervelstorm van lange bruine en blonde haren en zoete geuren gaat langs Kats gezicht. 'Ze is altijd online, hoezo reageert ze niet?' Net zo snel als ze verschenen, zijn de meisjes verdwenen. Dwars door haar heen zijn ze gegaan, alsof ze een hologram is.

'Sorry,' fluistert Kat, hoewel ze niets verkeerd heeft gedaan. Ze voelt zich als een schildpad die vergeten is zijn schild mee te nemen. Haar blik glijdt snel terug naar de rafeljongen. Hij is weg.

Ze pakt haar telefoon uit haar broekzak. Kat was tot voor kort vermoedelijk de laatste persoon op aarde zonder smartphone. Nu heeft ze er wel een, maar er valt meestal weinig op te beleven. Het is 23.13 uur, ziet ze op het scherm. Geen berichten en geen gemiste oproepen. Is het gek om al naar huis te gaan?

Nog één drankje, vermaant ze zichzelf. En geen spa rood. Ze heeft zich voorgenomen om ditmaal niet voor twaalven thuis te zijn én gewoon alcohol te drinken. Zoals normale mensen doen. Juist als ze zich wil omdraaien om naar de tafel te lopen, botst ze tegen iemand op. Een golf koude vloeistof landt op haar arm. 'Sorry, sorry,' hoort ze zichzelf zeggen.

'Mijn fout,' zegt een stem.

Ze kijkt op. De jongen.

'Ik kwam je bier brengen. Om te drinken, niet om in te zwemmen.'

Ze kijkt hem aan zonder iets te zeggen.

'Of houd je niet van zwemmen?'

Hij lacht er niet bij.

Kat denkt aan praten, er komen geen woorden.

'Maar niet in bier waarschijnlijk. Zwemmen. Drink je het wel?'

Hij steekt een plastic beker naar voren.

'Hier neem de mijne maar, ik drink deze wel,' zegt hij terwijl hij een halfvolle verlaten beker van de tafel pakt.

Hij maakte een kleine buiging met zijn hoofd.

'Aangenaam, ik ben Rif. En jij?'

Hij heeft een accent, een harde 'g', een beetje zoals Marokkaanse jongens hebben, maar net anders. Misschien komt-ie uit Israël? Ze kan het niet plaatsen.

'Geen woord tussen te krijgen, hè, bij jou, een spraakwaterval…' zegt hij.

Hij grijnst een beetje.

'Sorry, ja,' zegt ze.

Goddank, toch woorden, denkt ze.

'Ik vroeg hoe je heet, mevrouw?'

'O ja, Katharina,' zegt ze met pauzes tussen elke woord, niet goed wetend waarom ze zich ineens met haar volledige naam introduceert. Alleen haar moeder noemde haar zo, volgens de overlevering.

'Eigenlijk. Iedereen noemt me Kat. Eigenlijk.'

'En hoe wil jij dat mensen je noemen, *eigenlijk*?'

'Kat, ook wel.'

Hij schudt zijn hoofd even opzij, waardoor zijn gezicht iets meer van onder het haar opduikt. Shit, wat is hij knap, denkt ze, en hij weet het ook. Ze probeert haar gedachtes niet via haar blik te verraden.

Ze heeft het gevoel dat zij nu iets moet zeggen. Iets noemenswaardig.

'Ken jij de mensen van het feest?' hoort ze zichzelf stamelen.

Omdat ze niet meer terug kan, vult ze aan: 'Ik bedoel, die het feest geven?'

Hij kijkt haar even aan, schudt zijn hoofd.

'Jij?'

Hij doet een rukje met zijn kin, een wat-moet-je-gebaar. Maar zijn blik blijft welwillend. En een beetje zelfingenomen. Ik durf van de hoge duikplank, jij ook? Zo'n blik.

'Ik ook niet,' zegt Kat. 'Ik ben met mijn huisgenoten meegekomen. Ik woon met ze in een huis, met mijn huisgenoten, we delen een keuken en een woonkamer. Het zijn geen vriendinnen. Wel van elkaar. Maar niet van mij. Ze lopen hier ergens rond.'

Ze haat haar mond die blijft praten.

De jongen zegt niets. Knijpt zijn ogen iets dicht, alsof hij probeert te detecteren of ze zojuist een grapje heeft gemaakt.

'En jij?' vraagt Kat. Ze wil het gesprek vasthouden.

'Ik? Met niemand,' antwoordt de jongen.

'Mag ik raden wat je doet als je niet op feestjes bent *met huisgenoten die geen vriendinnen van jou maar wel van elkaar* zijn?' zegt hij dan, terwijl hij de woorden aan elkaar plakt.

Ze glimlacht, hoewel ze niet zeker weet of hij haar zojuist belachelijk heeft gemaakt.

'Oké,' knikt ze.

'Dan schrijf je gedichten en knuffel je met je konijn,' zegt hij.

Kat voelt zich betrapt. Al schrijft ze geen gedichten en heeft ze geen konijn. Althans geen echt.

Ze schudt haar hoofd.

'Ik maak koffie.'

'Ha, dat was mijn tweede gok geweest. Is het lekkere koffie?'

'Ik heb geen idee, ik houd niet echt van koffie.'

'Mooi is dat.'

Omdat ze niet goed weet wat ze daarop moet zeggen, haalt ze haar schouders op en wenst vurig dat haar hoofd voor altijd onder een lampenkap verstopt kan gaan, zodat haar aanwezigheid in een ruimte in ieder geval functioneel zou zijn. Een stem in haar hoofd waarschuwt dat hij zo gaat weglopen. Ze kijkt om zich heen, als om inspiratie op te doen voor dat ritueel waarvan niemand haar ooit de regels heeft uitgelegd: de smalltalk. Overal waar ze kijkt hangen meisjes lachend en kirrend om nekken. Van

elkaar en van jongens, ze draaien met hun vingers door hun haar, raken hun gesprekspartner aan, allemaal grenzeloos gemakkelijk.

Als de ander het werk doet, kan ze het wel. In het koffiehuis bijvoorbeeld, waar klanten dagelijks ongevraagd hun levensverhaal met haar delen. Dat ze net ontslagen zijn, hoe de liefde van hun leven hen heeft verlaten of dat ze hun kinderen nooit zien – alles vertellen mensen haar. Ze hoeft alleen maar te knikken en te glimlachen, heeft ze ontdekt. Het praten gaat vanzelf. Mensen willen niets liever. Ze is als een paar oren op benen. Bij gratie van de toog en haar dienstverlenende rol als koffiemaakster. Maar zodra Kat haar best probeert te doen om zelf iets te vertellen, slaat ze dicht. Als je niets boeiends te zeggen hebt, kan je net zo goed je mond houden.

'Kom we gaan, er is hier niets te beleven,' zegt de jongen.

Kat heeft het nu pas door. Hij is niet weggelopen tijdens de lange stilte! Haar hart maakt een minisprongetje. De jongen glimlacht en pakt de beker uit haar hand, zet hem in de vensterbank en trekt haar mee naar het trapgat.

'Waar gaan we heen?' vraagt ze nog, maar hij antwoordt niet of heeft haar niet gehoord door de muziek.

'Waar woon je?' vraagt hij, als ze beneden voor de deur staan.

'Die kant op,' doet Kat, vagelijk in de richting van haar huis wijzend.

'Daar gaan we niet heen. Ik weet een goede plek, aan het water, misschien kunnen we zwemmen, daar houd je van toch?'

Ze kijkt even aarzelend in zijn ogen. Die twinkelen een beetje. Ondeugend, zou ze het noemen, als het niet zo raar klonk bij een volwassene. Hij kijkt zoals jongens van zeven kijken als ze zeggen dat ze echt wel van het muurtje kunnen springen.

Ze kent hem niet, het is nacht. Is dit nou hoe dat gaat, een onenightstand? Zal hij haar straks mee naar huis lokken voor een kopje thee, om dan op een zeker moment zijn stijve piemel door zijn broek heen tegen haar aan te drukken? En dat zij van alles moet doen wat ze dolgraag zou willen en kunnen maar waarvan ze geen idee heeft.

Alsof de jongen haar twijfel leest, zegt hij: 'Je hoeft niet bang te zijn. Als ik iemand wilde scoren, had ik wel een van de gillende herten meegenomen. Meisjes met konijnen sleur je niet naar je bed. Daar ga je mee zwemmen.'

'Ik heb geen konijn,' stamelt Kat.

Of ze zijn opmerking als een geruststelling of als een belediging moet opvatten, weet ze niet, toch voelt ze enige opluchting. Ze knikt dat ze meegaat en loopt naar haar fiets.

Terwijl ze op haar knieën worstelt met haar roestige slot vraagt ze: 'Is het ver fietsen?'

Hij antwoordt niet. Ze kijkt over haar schouder. Veel meer dan dertig seconden kunnen er niet zijn verstreken. Toch is het hem gelukt om te verdwijnen. Waar de jongen zonet zijn fiets van het slot haalde, is een gat. Zijn fiets is weg. Hij is weg.

Ze ziet iets bewegen bij de hoek van de straat. Het is een man met een kaal hoofd en een bolle jas die zijn hond uitlaat. De hond heeft een muilkorf om en een jasje aan, een combinatie die Kat niet logisch vindt, al weet ze niet precies waarom. Verder is er niemand. Kat haalt haar schouders op en kijkt nog eens goed om zich heen of iemand naar haar kijkt. Op de man met de hond na is de straat leeg, alleen de dreunende beats en het geschreeuw uit het studentenhuis vullen de ruimtes tussen de auto's en fietsen.

Typisch. Gedumpt nog voor ze versierd is. Ze stapt op haar fiets en rijdt naar huis.